

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **S. M.**
zastoupen advokátem Mgr. Miroslavem Kučerkou
sídlem Národní 416/37, Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 9. 2018, čj. 42629/18/5200-10424-709063,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Dne 29. 12. 2017 podal žalobce dodatečné daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2010, kterým snížil své příjmy za dané období o částku 2 410 700 Kč. Podání přiznání zdůvodnil tím, že mu byly vyloučeny výdaje související s přefakturací, tudíž zdanění nemohou podléhat ani příjmy dosažené provedením přefakturace.

2. Finanční úřad pro Jihomoravský kraj, územní pracoviště v Hodoníně (dále jen „finanční úřad“), rozhodnutím ze dne 15. 2. 2018, čj. 649477/18/3010-50522-706206, rozhodl podle § 106 odst. 1 písm. e) ve spojení s § 141 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“), o zastavení řízení. Své rozhodnutí odůvodnil jednak tím, že žalobce akceptoval postup správce daně (neodvolal se proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému v souvislosti s provedenou daňovou kontrolou) a jednak tím, že uplynula zákonná subjektivní lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání, jelikož žalobce věděl o vyloučení neprokázaných výdajů již ode dne 5. 2. 2016 na základě projednání zprávy o daňové kontrole.
3. Žalovaný rozhodnutí finančního úřadu přezkoumal v odvolacím řízení a uzavřel, že bylo vydáno v souladu se zákonem. Podané odvolání tudíž napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí finančního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentů žalobce

4. V žalobě ze dne 23. 11. 2018 žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí, jelikož mělo dojít k nesprávnému právnímu zhodnocení stavu dosud proběhlého řízení. Současně avizoval, že žalobu v dodatečné lhůtě doplní.
5. V podání ze dne 20. 2. 2019 uvedl, že žalovaný nedostatečně reagoval na nejasnosti v dokazování a pokud shledal, že chybí v podání zmíněné přílohy, měl žalobce vyzvat k jejich doplnění. Výklad žalovaného označil za zkreslující, jelikož setrval tvrdil, že se o relevantních skutečnostech dozvěděl až dne 30. 11. 2017, tudíž *a contrario* popíral, že by za rozhodný okamžik považoval datum 5. 2. 2016. Skutečnost, že o relevantních skutečnostech věděl dříve, musí prokázat žalovaný. V neposlední řadě uvedl, že žalovaný nevypořádal dostatečně námitku, že se provedená daňová kontrola netýkala celého daňového přiznání příjmů za rok 2010, ale pouze vybraných výdajů. Závěrem tohoto podání shrnul, že se žalovaný nevypořádal s vadami rozhodnutí finančního úřadu spatřovanými především v pochybení při dokazování, což vedlo k nesprávnému právnímu posouzení založenému na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se v podání ze dne 17. 4. 2019 vyjádřil ke všem námitkám žalobce, přičemž setrval na svém názoru již vyjádřeném v napadeném rozhodnutí. Vzhledem k tomu navrhl, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

7. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení ústního jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí finančního úřadu včetně řízení předcházejícího jejich vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná**.
8. Soud nejprve považuje za nutné blíže okomentovat otázku žalobních bodů a jejich včasného uplatnění. Lhůta pro podání žaloby činí dle ustanovení § 72 odst. 1 soudního řádu správního dva měsíce od doručení napadeného rozhodnutí. Jednou z obligatorních náležitostí žaloby je dle § 71 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního alespoň jeden projednatelný žalobní bod, přičemž podle druhého odstavce citovaného ustanovení lze žalobní body uvádět pouze ve lhůtě pro podání žaloby.

9. Ze spisu je zřejmé, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 24. 9. 2018, tudíž mu lhůta k podání žaloby uplynula v pondělí dne 26. 11. 2018. Dne 23. 11. 2018 podal žalobu, ve které uvedl obecný žalobní bod spočívající v *nesprávném právním zhodnocení stavu dosud proběhlého řízení*. Z judikatury (např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008-78) vyplývá, že k soudnímu přezkumu může vést i žalobní bod, který je značně obecný, přičemž míra obecnosti ovlivňuje míru soudního přezkumu. Soud proto uvedenou formulaci považoval za zárodek žalobního bodu a vyzval žalobce k jeho konkretizaci. Má ovšem za to, že na zaslané doplnění žaloby je nutno nahlížet spíše restriktivně s důrazem na zásadu koncentrace řízení a její smysl. Jinými slovy by dle soudu bylo proti smyslu procesní úpravy, pokud by v řádné lhůtě byl uplatněn zcela obecný a široce vymezený zárodek žalobního bodu, který by potom mohl být konkretizován ve všech myslitelných směrech v průběhu dalšího soudního řízení. Takový postup by zřejmě odporoval záměru zákonodárce vtělenému do ustanovení § 71 odst. 2 soudního řádu správního. Pokud je včas uplatněný základ žalobního bodu spíše povšechně obecné povahy lze ho v řízení jistě dodatečně konkretizovat. Dle soudu by však z této konkretizace měla být dostatečně zřetelná blízká vazba k formulovanému základu. V opačném případě by totiž bylo možné procesní institut obejít a dosáhnout tak faktické eliminace koncentrace řízení.
10. Obsah doplnění žaloby dle soudu částečně přesahuje včas uplatněný zárodek žalobního bodu ve výše naznačeném smyslu a je v něm formulován i nový žalobní bod. Vzhledem k tomu, že toto doplnění bylo soudu zasláno až po lhůtě pro podání žaloby, je nový žalobní bod nutno označit za opožděný. Dle soudu je opožděným žalobním bodem konkrétní tvrzení, že žalobce nebyl vyzván k doplnění chybějících příloh. Ostatní námitky lze s určitou mírou tolerance považovat za specifikum včas uplatněného zárodku žalobního bodu, jelikož rozporují oba právní důvody, které vedly k zastavení řízení.
11. Ze správního spisu vyplývá, že finanční úřad provedl u žalobce daňovou kontrolu příjmů fyzické osoby za období roku 2010 v plném rozsahu, přičemž tato kontrola byla ukončena dne 5. 2. 2016 projednáním zprávy o daňové kontrole (čj. 468490/16/3010-60561-702323). Na základě kontrolních zjištění finanční úřad žalobci vyloučil mimo jiné neprokázané výdaje ve výši 2 410 700 Kč a dne 9. 2. 2016 vydal dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za rok 2010. Žalobce se proti dodatečnému platebnímu výměru neodvolal a ten tedy nabyl právní moci dne 12. 3. 2016. Předmětem tohoto řízení jsou důvody, které vedly k zastavení řízení o dodatečném daňovém přiznání podaném dne 29. 12. 2017, kterým žalobce snížil své příjmy za rok 2010 o částku ve výši neuznaných výdajů.
12. Dle ustanovení § 106 odst. 1 písm. e) daňového řádu *správce daně rozhodnutím zastaví řízení, jestliže v řízení nelze pokračovat z důvodů, které stanoví zákon*. Dle ustanovení § 141 odst. 2 daňového řádu je *daňový subjekt oprávněn ve lhůtě podle odstavce 1 podat dodatečné daňové přiznání nebo dodatečné vyúčtování na daň nižší, než je poslední známá daň, jestliže daň byla stanovena v nesprávné výši; v tomto dodatečném daňovém přiznání nebo dodatečném vyúčtování nelze namítat vady postupu správce daně*. Dle odstavce 1 běží lhůta pro podání dodatečného daňového přiznání *do konce měsíce následujícího po měsíci, kdy daňový subjekt skutečnost zjistil*.
13. Soud se ztotožňuje s prekluzivní povahou uvedené subjektivní lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání. Zároveň neshledal důvodnými námitky žalobce o tom, že by okamžik jejího počátku byl určen nesprávně. Žalobce v dodatečném daňovém

přiznání ze dne 29. 12. 2017 uvedl jako počátek subjektivní lhůty (zjištění skutečnosti pro podání dodatečného daňového přiznání) den 30. 11. 2017. Z připojeného komentáře však lze jednoznačně vyvodit, že dodatečné daňové přiznání podal z důvodu vyloučení výdajů souvisejících s přefakturací provedenou v roce 2010. Finanční úřad přitom tyto výdaje vyloučil na základě daňové kontroly ukončené již dne 5. 2. 2016. Ze spisového materiálu dle soudu jednoznačně vyplývá, že se žalobce s tvrzeným důvodem pro podání dodatečného daňového přiznání seznámil již v průběhu projednání zprávy o daňové kontrole, tj. dne 5. 2. 2016. Finanční úřad tudíž unesl důkazní břemeno a správně z důvodu zmeškání subjektivní prekluzivní lhůty (uplynula dne 31. 3. 2016) zastavil řízení. Není tedy pravdou, že by k zastavení řízení došlo, protože žalobce neprokázal negativní skutečnosti (svou nevědomost o relevantních skutečnostech před datem 30. 11. 2017).

14. Řízení bylo zastaveno na základě stejného ustanovení ještě z dalšího důvodu, nicméně vzhledem k výše uvedenému je napadené rozhodnutí jednoznačně zákonné (resp. zmeškání subjektivní prekluzivní lhůty je důvodem k zastavení řízení samo o sobě dostačujícím). Proto nebylo nezbytně nutné detailně vypořádat další námitky žalobce, nicméně soud pro úplnost dodává, že neshledal ani ty neshledal důvodnými. Ze spisu totiž dále jednoznačně vyplývá, že předmětem relevantní daňové kontroly u žalobce byly i všechny jeho příjmy za rok 2010. Zřejmé to je jednak z protokolu o zahájení daňové kontroly a jednak ze samotné zprávy o daňové kontrole. Žalovaný tuto námitku správně v podrobnostech vypořádal v bodě 18 napadeného rozhodnutí a soud pro stručnost na tuto část odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje.

V. Závěr a náklady řízení

15. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
16. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož *nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*
17. Žalobce neměl v řízení o žalobě úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 28. 4. 2020

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.

předsedkyně senátu